C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Netvor_na_strese.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Netvor_na_stres
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.11.2005
Modification Date: 20.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

NETVOR NA STŘEŠE
(Thing on the Roof)

Hřmí hlasitě uprostřed noci
Jejich těžký krok, jako sloni
A já se chvěji ve svém lůžku
A choulím se vyděšený.
Vznáší se velká křídla
Na vrcholech střech vysokých
Chvějí se od úderů
Jejich gigantických kopyt.
Justin Geoffrey, „Z pradávné země“

Začnu tím, že jsem byl udiven, když ke mně Tussman vpadl. Nikdy jsme nebyli blízcí přátelé, protože jeho prodejný charakter mě odpuzoval. Kromě toho byly naše vztahy, od doby před třemi lety, kdy se pokoušel veřejně zdiskreditovat moje „Svědectví přítomnosti kultury Nahua na Yucatánu,“ což byl výsledek mnoha let náročného studia, velmi vzdálené jakékoli srdečnosti. Přesto všechno jsem ho přijal. Byl nepřirozeně roztržitý, jako by zapomněl na naše vzájemné nepřátelství kvůli nějakému velkému

vzrušení, které ho ovládlo.
Rychle jsem se dozvěděl, jaký je cíl jelo návštěvy. Chtěl, abych mu pomohl získat první vydání knihy „Bezejmenné kulty“ od von Junzta, známé jako Černá kniha nikoli kvůli barvě obálky, ale pro její pochmurný obsah. Stejně dobře po mně mohl chtít první řecký překlad „Necronomiconu“. Je sice pravda, že jsem po návratu z Yucatánu celý svůj čas věnoval sbírání knížek, ale přitom jsem nenarazil na žádnou známku, z které by se dalo usoudit, že ten v Düsseldorfu vydaný svazek kdekoliv existuje.
A teď pár slov o tomto nezvyklém díle. S ohledem na velkou mnohoznačnost a ponurý obsah bylo dlouhou dobu považováno za výmysl maniaka a sám autor byl na indexu coby šílenec. Bylo však pravdou, že většina jeho tvrzení by se dala jen stěží vyvrátit a také že celých čtyřicet pět let svého života strávil pátraje v exotických zemích a objevoval přitom temná propastná tajemství. První vydání nemělo příliš vysoký náklad a z toho většinu spálili vyděšení čtenáři po tom, když byl jedné noci roku 1840 za tajemných okolností nalezený von Junzt zardoušený ve svém pokoji zamčeném zevnitř. Stalo se to šest měsíců poté, co se vrátil z Mongolska.
O pět let později jistý londýnský vydavatel, nějaký Bridewell, počítal se senzací a vydal levný pirátský překlad knihy. Jeho vydání, plné groteskních rytin, bylo prošpikované nepřesnostmi, překladatelskými chybami a typickými omyly, které způsobil špatný tisk a nevědecký přístup. Výsledkem byl zcela zdiskreditovaný originál, na který vydavatelé a čtenáři zapomněli až do roku 1909, kdy se Golden Goblin Press z New Yorku rozhodl pro třetí vydání.
Text byl otištěn tak pečlivě, že vypustili přes čtvrtinu originálu. Knížka, pěkně vázaná a ozdobená vkusnými ilustracemi Diega Vasqueze, které byly také velmi působivé, měla vyjít ve velkém nákladu. Proti tomu se však postavil umělecký vkus vydavatelů a také stoupající cena tisku způsobila, že se kniha prodávala za obrovské ceny.
Snažil jsem se tohle všechno vysvětlit Tussmanovi, ale ten mi ostře odpověděl, že v těchhle věcech není úplný ignorant. Řekl, že vydání Golden Goblin je ozdobou jeho sbírky a že právě v něm narazil na určitou pasáž, která vzbudila jeho zájem. Jestliže se mi podaří sehnat mu exemplář originálního vydání z roku 1839, nebudu litovat. Věděl, že nemá cenu nabízet mi peníze a tak mi za námahu, kterou v jeho věci vynaložím, nabídl, že odvolá všechno, čím napadal výsledky mých yucatánských studií a navíc se mi na stránkách The Science News veřejně omluví.
Musím přiznat, že mě to zaskočilo. Musela to být velmi důležitá věc, když byl Tussman schopen takových ústupků. Řekl jsem mu, že podle mého názoru jsem před očima veřejného mínění všechny jeho výpady dostatečně vyvrátil a že bych ho nechtěl stavět do tak ponižující pozice. Jsem tedy ochoten udělat všechno proto, aby získal věc, po které tolik touží.
Chvatně mi poděkoval. Když odcházel, řekl mi dosti mlhavě, že chce v Černé knize nalézt úplné vysvětlení jisté věci, která byla v dalších vydání značně zkrácena.
Pustil jsem se do díla. Když jsem rozeslal dopisy přátelům, známým a antikvářům, přesvědčil jsem se, že úkol není z nejjednodušších. Uplynuly tři měsíce, než mé úsilí přineslo výsledek a díky pomoci profesora Jamese Clementa z Richmondu ve Virginii jsem konečně získal to, na čem mi tak záleželo.
Informoval jsem o tom Tussmana a ten přijel z Londýna prvním vlakem. Když se díval na tlustý, zaprášený svazek v silné kožené vazbě se zrezivělými železnými svorkami, plála mu v očích touha a když listoval zažloutlými stránkami, třásly se mu netrpělivě ruce. A když divoce vykřikl a udeřil pěstí do stolu, pochopil jsem, že našel to, co hledal.
„Poslouchejte!“ řekl a pak mi přečetl úryvek pojednávající o velmi staré svatyni ležící v džungli Hondurasu. V té prastaré svatyni uctíval podivného boha národ, který vymřel ještě před příchodem Španělů. Tussman četl nahlas o mumii, která byla ještě zaživa nejvyšším kaplanem ztraceného národa a teď spočívala v dutině vyhloubené ve tvrdé skále rozsedliny, u níž byla postavena svatyně. Na vysušeném krku mumie visel měděný řetěz a na něm velký purpurový klenot vyřezaný ve tvaru ropuchy. Ten kámen, tvrdil dále von Junzt, je klíčem k pokladu svatyně, který je ukryt v podzemní kryptě hluboko pod oltářem.
Tussmanovi planuly oči.
„Viděl jsem tu svatyni! Stál jsem před oltářem! Hleděl jsem na zapečetěný vchod do dutiny v níž, jak tvrdí místní, spočívá kaplanova mumie. Je to zvláštní stavba. Spíše než ruiny, které se zachovaly po

prehistorických indiánských národech, připomíná současnou latinskoamerickou architekturu. Indiáni, kteří žijí poblíž prohlašují, že s nimi to místo nemá žádnou spojitost. Říkají, že lidé, kteří postavili tuto svatyni, patřili k jiné rase a žili v té zemi už v době, kdy tam přišli jejich předkové. Osobně se domnívám, že ty zdi jsou pozůstatkem po dávno zaniklé civilizaci, jejíž rozklad se začal tisíc let před příchodem Španělů. Chtěl jsem do zapečetěné krypty vniknout, ale neměl jsem dost času a ani potřebné nářadí. Pospíchal jsem na pobřeží, neboť náhodný výstřel mě zranil do nohy. Tam mě přivedla úplná náhoda. Chtěl jsem to místo prozkoumat důkladněji, ale okolnosti nebyly příznivé. Tentokrát nedovolím, aby mi něco stálo v cestě. Šťastnou náhodou se mi dostala do rukou ta knížka vydaná v Golden Goblin, kde jsem objevil úryvek mluvící o svatyni. Byl však málo detailní a o mumii se sotva zmiňoval. Zaujalo mě to a tak jsem si opatřil Bridewellovo vydání, ale tak jsem se dostal do slepé uličky idiotského blábolení. Nejvíc mě znervózňovalo, ze se nějak spletli dokonce i v umístění Svatyně Ropuchy, jak jí nazývá von Junzt a místo do Hondurasu jí lokalizovali v Guatemale. Popis byl nedůkladný. Píše se tam sice o klenotu a o tom, že je to klíč, ale klíč k čemu, o tom už Bridewellova knížka nepíše. Cítil jsem, že se dostávám na stopu velkého objevu, ledaže by von Junzt byl skutečně šílenec, jak se mnozí domnívají. Jisté ale je, že Honduras navštívil, protože kdyby svatyni neviděl na vlastní oči, nedokázal by ji popsat tak detailně, jako to udělal v Černé knize. Nemám ponětí, jak se dozvěděl o klenotu. Indiáni, kteří mi vykládali o mumii, o něm sami nic nevěděli. Mohu se jen domnívat, že se mu nějak podařilo dostat se do zapečetěné krypty. Ten člověk měl nezvyklý talent objevovat ukryté věci... Podle toho, co jsem se dozvěděl, zkoumal Svatyni Ropuchy jen jeden bílý člověk, španělský cestovatel Juan Gonzales, který tu oblast zkoumal v roce 1793. Zmiňuje se o podivné stavbě, zcela se různící od většiny indiánských ruin. Také píše, dost skepticky, že mezi domorodci koluje legenda, podle níž se v podzemí té svatyně ukrývá ‚cosi neobyčejné'. Jsem přesvědčen, že má na mysli právě Svatyni Ropuchy."
„Můžete si tu knihu nechat, už ji nebudu potřebovat," pokračoval Tussman po chvíli mlčení, „zítra, tentokrát dobře připravený, odplouvám do Střední Ameriky. Najdu to cosi, co je ukryté ve svatyni, i kdybych ji měl zbořit. A co by to mohlo být jiného než zlatý poklad? Španělé ho nějak přehlédli. Když se objevili v Americe, byla Svatyně Ropuchy opuštěná a oni nehledali vymřelé národy, ale jen živé Indiány z kterých mučením dostávali informace o pokladech. Ale já ten poklad dostanu."
S těmi slovy odešel. Otevřel jsem knihu na místě, kde přestal číst a až do půlnoci jsem seděl ponořený do úžasného, podivného a místy zcela nesrozumitelného vyprávění von Junzta. Některé poznámky o Svatyni Ropuchy mě velmi znepokojily tak, že jsem se za svítání pokoušel spojit s Tussmanem. Dozvěděl jsem se jen, že už odplul.

O několik měsíců později jsem od něj dostal dopis, ve kterém mě zval na několik dní do svého sídla v Sussexu. Také mě žádal, abych s sebou vzal Černou knihu.
Došel jsem k jeho usedlosti, zasazené do stráně, těsně po soumraku. Pán domu tu žil v podmínkách téměř feudálních. Vysoká zeď oddělovala od světa obrovský park a břečťanem porostlý dům. Když jsem šel širokou alejí s živým plotem od brány směrem k domu, povšiml jsem si, že během nepřítomnosti majitele nebyla zahrada udržována v náležitém stavu. Plevel rostoucí mezi stromy téměř úplně vytlačil trávu a v zanedbaném křoví poblíž vnější zdi se potulovalo nějaké zvíře. Nejspíš kůň nebo vůl, neboť jsem výrazně slyšel klapot kopyt na kamenech.
Sloužící si mě podezřívavě prohlédl a pak mě vpustil dovnitř. Tussman mě očekával v pracovně. Jako lev v kleci chodil sem a tam po pokoji. Jeho obrovská postava mi připadala ještě štíhlejší a žilnatější než před odjezdem. Tropické slunce dobronzova opálilo jeho ráznou tvář, na níž se objevily nové hluboké vrásky a oči mu planuly žárem mocnějším než obvykle. Z celého jeho chování prosvítal tlumený vztek.
„No jak, Tussmane?" pozdravil jsem ho. „Měl jste úspěch? Našel jste zlato?"
„Ani unci," zabručel. „Celá ta historie je nesmysl... no, snad ne celá. Podařilo se mi dostat do zapečetěné krypty a v ní skutečně mumie byla..."
„A klenot?" zeptal jsem se.
Vytáhl cosi z kapsy a podal mi to. Zvědavě jsem si to prohlédl. Byl to velký kámen, čistý a průhledný jako krystal, ale zlověstné purpurové barvy. Shodně s textem von Junzta byl vybroušen jako ropucha. Mimovolně jsem se zachvěl, kamenné stvoření bylo neobyčejně odpudivé. Moji pozornost upoutal těžký

měděný řetěz s podivnými rytinami, na kterém klenot visel.
„Co je to za znaky?“ zeptal jsem se zvědavě.
„Těžko říct,“ odpověděl Tussman, „Myslel jsem, že to budete vědět vy. Existuje jistá vzdálená podobnost mezi těmito znaky a částečně setřenými hieroglyfy na monolitu známém jako Černý kámen, který se nachází v maďarských horách. Nedokázal jsem to rozluštit.“
„Vyprávějte mi o cestě,“ poprosil jsem ho. Usedli jsme, nalili si whisky se sodou a Tussman začal s podivným váháním vypravovat.
„Svatyni jsem našel bez větších potíží, přestože se nachází na málo zalidněném a řídce navštěvovaném území. Je postavena vedle skalní rozsedliny v pustém údolí neznámém průzkumníkům a nevyznačeném na mapách. Nebudu se snažit určit její stáří, ale byla postavena z neobvykle tvrdého bazaltu, jaký jsem nikdy nikde neviděl a stupeň jeho zvětralosti svědčí o nepředstavitelném staří. Většina sloupů tvořících fasádu je rozpadlá. Ze zvětralých podstavců trčely polámané pahýly sloupů jako řídké polámané zuby vědmy vyceněné v úsměvu. Vnější zdi se už rozpadají, ale vnitřní jsou celé, stejně jako sloupy, které je přidržují. Zdá se mi, že bez problémů vydrží další tisíciletí stejně jako stěny vnitřní komory. Hlavní sál svatyně je obrovská okrouhlá místnost s podlahou z velkých čtvercových desek. Uprostřed stojí oltář. Je to prostě velký, kulatý, zvláštně vyřezávaný blok kamene. Za ním, vytesaná v lité skále tvořící zadní stěnu sálu, se nachází krypta, ve které spočívá tělo posledního kaplana vymřelého národa. Vloupat se tam mi nečinilo větší potíže. Našel jsem mumii přesně tak, jak to psala Černá kniha. I když byla překvapivě dobře zachovaná, nedokázal jsem ji klasifikovat. Vysušené rysy tváře a tvar lebky připomínaly některé zdegenerované rasy Dolního Egypta a jsem si jist, že kaplan pocházel z lidu příbuzného spíše národům kavkazským než Indiánům. To je všechno, co jsem byl schopen zjistit. V každém případě klenot byl... visel na řetězu na jeho vysušené šíji.“
Od toho okamžiku se Tussmanovo vyprávění stalo tak nejasné, že jsem sotva chápal o čem mluví a přemýšlel jsem, jestli žár tropického slunce náhodou špatně nepůsobil na stav jeho mysli. Za pomoci klenotu otevřel dveře v oltáři, ale neřekl jasně, jak to udělal. Udivilo mě, ze zřejmě sám neměl přesnou představu o funkci krystalového klíče. Ale už samo otevření zapůsobilo na zabijáky, kteří ho doprovázeli tak, že rozhodně odmítli vejít s ním do černě zejícího otvoru, který se tajemně objevil, jak jen se kámen dotkl oltáře.
Tussman šel sám, vyzbrojený pistolí a elektrickou baterkou. Po úzkých kamenných schodech vedoucích po spirále do hloubi země sestoupil do úzké chodby, tak temné, že se zdálo, že čerň zcela pohlcuje úzký paprsek světla. S divnou nechutí se také zmiňoval o ropuše, která před ním skákala celou dobu, kdy byl pod zemí, těsně před světelným kruhem baterky.
Hledal cestu temnými tunely a po schodech, kolem studní téměř hmatatelné černě. Konečně došel k těžkým, fantasticky vyřezávaným dveřím za kterými, to cítil, byla krypta se zlatem ukrytým dávnými vyznavači. Na několika místech k nim přitiskl klenot ropuchu a dveře se konečně otevřely.
„A poklad?“ netrpělivě jsem ho přerušil.
Rozesmál se jakoby se vysmíval sám sobě.
„Nebylo tam žádné zlato, žádné drahé kameny, nic...“ zaváhal. „Nic, co bych si mohl odnést s sebou.“
Jeho vyprávění bylo opět mlhavé a nesouvislé. Pochopil jsem z něj, ze svatyni opustil ve spěchu a domnělý poklad už nehledal. Chtěl s sebou vzít mumii, aby, jak říkal, jí nabídl nějakému muzeu, ale když vyšel z podzemí, nemohl jí najít. Domníval se, že jeho lidé se obávali mít s sebou při cestě na pobřeží takovou společnost a hodili ji do nějaké jeskyně nebo průrvy.
„A tak,“ zakončil, „jsem znovu v Anglii, o nic bohatší než když jsem odjížděl.“
„Máte klenot,“ připomněl jsem mu. “Určitě má velkou cenu.“
Pohlédl na kámen bez nadšení, ale s jakousi téměř šílenou lačností.
„Myslíte, že je to rubín?“ zeptal se.
Zavrtěl jsem hlavou.
„Nedovedu říct, co by to mohlo být.“
„Ani já ne. Ale půjčte mi knihu.“
Pomalu obracel silné stránky a pohyboval rty, jak četl. Občas zavrtěl hlavou, jakoby ho něco udivilo, až nakonec jedna pasáž upoutala jeho pozornost na delší dobu.

„Jak hluboko ten člověk pronikl do zapovězených věcí," řekl nakonec. „Nedivím se, že ho potkal tak nezvyklý a tajemný konec. Musel svůj osud předvídat... tady varuje, aby se lidé nesnažili probudit věci, které spí."
Na okamžik se zamyslel.
„Ano, věci, které spí," zabručel. „Na první pohled mrtvé, ale ony jen leží a čekají na nějakého slepého hlupáka, které je probudí k životu... Měl jsem si důkladně přečíst Černou knihu... a měl jsem zamknout dveře, když jsem odcházel z krypty... Ale mám klíč a nechám si ho třeba navzdory peklu."
Vytrhl se ze zamyšlení a právě mi chtěl něco říci, když ho náhle přerušil podivný zvuk ozývající se odněkud shora.
„Co to bylo?" pohlédl na mě.
Zavrtěl jsem hlavou. Běžel ke dveřím a zavolal sloužícího. Ten se, dosti pobledlý, objevil o chvíli později.
„Byl jsi nahoře?" zavrčel Tussman.
„Prosím byl, pane."
„Slyšel jsi něco?" tázal se dál nebezpečně strohým, téměř obviňujícím tónem.
„Slyšel, prosím," odpověděl sloužící s nejistým výrazem ve tváři.
„A co jsi slyšel?"
„Tak tedy," muž se nejistě usmál. „Obávám se, pane, že mě budete považovat za blázna, ale upřímně řečeno, znělo to přesně jako by nahoře po střeše chodil kolem dokola kůň."
V Tussmanových očích se zableskl plamen absolutního šílenství.
„Ty hlupáku!" zařval. „Vypadni odtud!"
Sluha zaskočeně ucouvl a Tussman popadl lesknoucí se kámen tvaru ropuchy.
„Byl jsem hlupák!" zařval nepříčetně. „Málo jsem si přečetl... a měl jsem zamknout dveře... ale, při Bohu, klíč je můj a nechám si ho navzdory člověku nebo ďáblu!"
S těmi nezvyklými slovy se otočil a vyrazil nahoru. Po chvíli se dveře nahoře v patře zabouchly. Sloužící na ne bojácně zaklepal, ale uslyšel jen vulgární příkaz, aby koukal zmizet a také ostrou hrozbu, že Tussman zastřelí každého, kdo se pokusí vniknout do pokoje.
Kdyby nebylo už tak pozdě, bez nejmenšího váhání bych ten dům opustil, protože jsem byl přesvědčen, že můj hostitel přisel o rozum. V téhle situaci jsem však odešel do pokoje, který mi ukázal vystrašený sluha. Nelehl jsem si, ale otevřel jsem Černou knihu na místě, kde ji četl Tussman.
Jestli se ten člověk doopravdy nezbláznil, pak bylo nepochybné, že se ve Svatyni Ropuchy setkal s čímsi nepřirozeným. Neobvyklý způsob otevření oltářních dveří vyděsil jeho lidi a on sám narazil v podzemní kryptě na něco, co nečekal, že tam uvidí. Byl zřejmě pronásledován celou cestu do Ameriky a důvodem byl klenot, který nazýval klíč.
Snažil jsem se najít nějaké náznaky ve von Junztově textu a ještě jednou jsem si tedy přečetl o Svatyni Ropuchy, o tajemné praindiánské rase, která ji postavila a o obrovském skřehotajícím netvoru s chapadly a kopyty, kterého ti lidé uctívali.
Tussman říkal, že když si knihu poprvé prohlížel, přestal příliš brzy. Přemýšlel jsem o tom nesmyslném tvrzení a pak jsem narazil na úryvek textu, který ho tak vzrušil a který si zatrhl nehtem. Nejdřív mi připadal jen jako další bláznivý výmysl von Junzta, text totiž prostě tvrdil, že bůh svatyně je jejím pokladem. Teprve po chvíli jsem si uvědomil všechny z toho vyplývající důsledky a čelo mi orosil studený pot.
Klíč od pokladu! A pokladem svatyně je její Bůh! A věci uspané se mohou probudit, jestliže se otevřou dveře jejich vezení! Se strašlivou myšlenkou jsem vyskočil na nohy, když vtom se v nočním tichu ozval úder a po něm jsem uslyšel strašlivý smrtelný výkřik lidské bytosti.
Ve vteřině jsem vyběhl z pokoje. Když jsem se hnal po schodech vzhůru, uslyšel jsem zvuky, při kterých jsem pochyboval ve vlastní zdravý rozum. Zastavil jsem se před dveřmi do Tussmanova pokoje s třesoucí rukou a zevnitř jsem uslyšel hnusné vysoké zaskřehotání a pak odporný, jakoby bublavý zvuk jakoby se nějaké velké rosolovité tělo protahovalo oknem. Pak zvuky ustaly a mohl bych přísahat, že jsem uslyšel údery gigantických křídel. Potom bylo ticho.
S velkým úsilím jsem ovládl rozechvění a nervozitu a pak vyrazil dveře. Ve vzduchu se jako žlutá mlha vznášel příšerný, velmi silný smrad. Pokoušely se o mě mdloby. Pokoj připomínal bojiště, ale jak se

později zjistilo, neztratilo se nic kromě toho purpurového klenotu vyřezávaného ve tvaru ropuchy, který Tussman nazýval klíč. Už nikdy nebyl nalezen. Okenní rám pokrýval nepopsatelně odporný sliz. Uprostřed, s rozdrcenou, zploštělou hlavou, ležel sám Tussman a na zkrvavených zbytcích tváře a lebky byl výrazně viditelný otisk velkého kopyta.

Přeložil Michael Bronec